

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734-6889

Războiul Sfânt

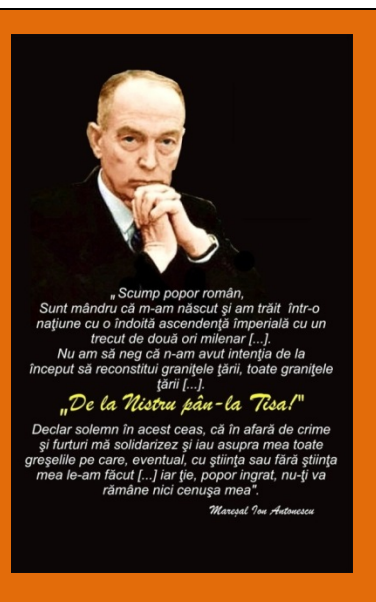
Ion Antonescu, „am fost un slujitor fanatic al acestui neam”

Comandor prof. univ. Dr. Jipa ROTARU

Una dintre cele mai controversate personalități ale istoriei României în secolul XX, este, fără îndoială, mareșalul Ion Antonescu. „Adulat, contestat, condamnat, trecut sub tăcere, din nou elogiut și se pare din nou blamat, mareșalul Ion Antonescu continuă să suscite interesul istoricilor și a publicului larg. Din păcate, de peste 70 de ani de la asasinarea sa, Ion Antonescu, personalitatea acestuia se află încă odată, sub incidența factorului politic (dr. Florian Banu, *Un glas din mulțime, raza de speranță a generalului*, Historia, Anul 2, nr. 21, iulie 2003, p. 54).

Recent mi-a căzut în mână și am revăzut unele materiale referitoare la vizitele întreprinse de generalul Ion Antonescu la Roma și Berlin în *noua* sa calitate de Conducător al Statului, precum și întâlnirile cu Mussolini și Hitler din toamna anului 1940, premergătoare semnării aderării României la Pactul Tripartit.

Este de de-a dreptul impresionant curajul și demnitatea cu care, fără nici un fel de ezitare, Ion Antonescu se adresa celor ce stăpâneau la acea dată soarta Europei, muștrându-i și apostrofându-i pentru nedreptatea făcută României în vara anului 1940, atunci când aceștia au dispus rapturile clichei iredentiste maghiare la adresa Transilvaniei românești, cele ale bolșevismului sovietic asupra Basarabiei și nordului Bucovinei sau militaro-fasciste ale Bulgariei la adresa Cadrilaterului. Lui Hitler și lui Mussolini, Conducătorul Statului le spunea răspicat că el a venit la cârma țării pentru a lupta să recâștige teritoriile românești furate. Mai întâi în fața lui Mussolini la banchetul care a fost dat în cinstea Conducătorului român, Antonescu a declarat: „Suntem născuți dintr-un vechi și răsunător triumf peste veacuri, mărturie vie, indiscutabilă și azi și va fi de-a pururi Columna lui Traian.

La 20 de veacuri stăm înfipți și neclintiți în stâncile Carpaților, după cum de 2000 de ani stă Traian înfipț și neclintit în stânca Romei. De atâta vreme și nu de mai puțin, privim de pe culmile Carpaților, cu încredere și mândrie spre zărilor îndepărtate, după cum tot de atâta timp, Traian privește peste Roma, peste zări îndepărtate, la opera lui. Nici o furtună, nici o invazie, nici un cutremur, nici o ocupație păgână, nici o lovitură, oricât de grea, de dureroasă, oricât de nemeritată a fost, ea nu l-a clintit pe Traian de pe columna pe care l-a așezat opera lui.

Nimic și nimeni nu a putut să clinească pe Românii din Dacia Traiană. Nimic și nimeni nu ne va putea smulge din ea.

Mulți au trecut pe acolo de 2000 de ani, noi am rămas.

Ca și Columna lui Traian suntem unde am fost și rămânem unde suntem”.

Impresia pe care a lăsat-o generalul asupra lui Mussolini și asupra celor de față, transmite peste ani, distinsul gazetar Horia Vintilă, prezent la eveniment în calitate de consilier de presă la Ambasada română de la Roma: "Discursul lui Antonescu, într-o franceză foarte corectă, a fost impecabil, plin de demnitate, de noblețe, de tărie, era în mod vizibil un mare patriot, un om de curaj, un militar pe care evenimentele îl aduseseră la putere, însă care nu pretindea altceva decât salvarea propriei Patrii.

Italianii au fost atât de impresionați, încât nimeni n-a avut curaj, la sfârșit, să aducă vreo obiecție, să critice în vreun fel acea expunere destul de critică la adresa lor, însă întemeiată numai pe fapte adevărate și corecte, dincolo de orice fel de demagogie sau de orgoliu personal. Eu am fost cutremurat de acele cuvinte și adânc impresionat de omul pe care îl aveam dinaintea și care întrupa, într-un mod atât de demn, ideea pe care mi-o făcusem întotdeauna despre cei care fuseseră însărcinați de Destin, să conducă țara către mai bine. Aveam impresia, ascultându-l că lucrurile se vor îndrepta într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat și că un astfel de diriguiitor trebuia, în mod logic, să se fi înconjurat de oameni la fel.

Cu nimic mai prejos nu a fost atitudinea și declarațiile pe care Mareșalul le-a făcut lui Hitler, tot cu prilejul primei întâlniri. Printre multe altele, el declara lui Hitler: „Ceea ce mă conduce, ceea ce mă îndârjește, ceea ce mă asigură, este neabătuta mea credință în drepturile și dreptatea neamului românesc. Răspunderea mea este prea grea și mă apasă destul suferința Neamului, ca să-mi fac datoria de a apăra drepturile veșnice și viețile românești”.

Și mai departe continua: „Am pierdut anul acesta două provincii a căror populație majoritară este de același sânge cu noi. Dacă Germania, pe drept cuvânt, i-a cerut pe Sudeți în baza dreptului de liberă determinare a popoarelor, ea nu poate nega dreptul de a revendica, pe aceeași bază, teritoriile locuite de conașionalii noștri. Principalele scopuri ale politicii mele, vor fi reîntoarcerea la patria mamă, a Basarabiei și regiunilor de nord ale Bucovinei și ale Transilvaniei. Prefer să fac această declarație de la începutul relațiilor noastre...”

Revenit în țară după aceste două luări de contact cu cei doi, cu câtă autoritate se prezintă Conducătorul în fața Adunării de la Alba Iulia la 1 decembrie 1940, primul an al mutilării frontierelor Transilvaniei.

Redăm mai jos fragmente din acea cuvântare:

„Români, Frați ardeleni...

1 Decembrie nu este azi ziua bucuriei.

1 Decembrie este ziua durerii Neamului.

1 Decembrie este astăzi, pentru noi, ziua martirilor care au suferit și au murit, s-au jertfit și au căzut odată cu granițele noastre.

1 Decembrie este, anul a cеста, ziua judecării trecutului, este ziua muștrării și a pocăințelor, dar este, fraților și ziua care ne deschide calea drepturilor viitorului. Să pășim pe această cale cu încredere în biruință.

Am pus două mii de ani ca să ne întemeiem hotarele vieții și drepturilor românești, hotarele lui Traian, ale lui Mihai Viteazul și ale lui Ferdinand! Am umplut de rușine și paginile de glorie milenară ale istoriei noastre și slovele biruinței românești, lăsând să se prăvălească în prăpastia robiei, ceea ce zidise martirii atâtor veacuri și sângele ultimilor 800.000 de morți.

Să nu uităm că Istoria nu va uita pe vinovați și vinovați suntem cu toții... 20 de ani ne-am frânt puterea în dezbinări stupide, în bârfeli odioase, în vrajbe dureroase și apucături neomenoase... Granițele s-au prăbușit pe rând, fără să încercăm să le apărăm, pentru că România a fost surprinsă de furtună total, slăbită înăuntru și fără nici un ajutor din afară... Frați Ardeleni, nu deznădăduiți. Pe umerii voștri stă apărarea sfântă a datoriei strămoșești... Ne-am născut aici, suntem cei dintâi așezați și vom pleca cei din urmă. Vom muri aici, deoarece nu putem părăsi ceea ce nu poate fi părăsit.

În fața noastră viitorul stă aspru și greu, dar plin de nădejdi...

A vrut Dumnezeu ca eu, care am luptat în tinerețe pentru onoarea Armatei, ca să am la bătrânețe dureroasa soartă de a aduna pe risipiții granițelor, fără să am putința a le mângâia rănila atât cât sufletul

meu și al dumneavoastră ar dori”. Și după alte multe cuvinte pline de îmbărbătare și speranțe , el încheie cuvântarea: „De aceea din Alba Iulia, unde gloria celui dintâi întregitor a adus peste veacuri afirmarea de voință și unire a Transilvaniei, pentru ca în sunetul de clopot al credinței strămoșești să dea Coroana Unirii celui din urmă rege întregitor, în numele trecutului, pentru apărarea prezentului și pentru gloria viitorului, cer azi Românilor,unirea într-un singur suflet.

Trăiască România, trăiască Regele, trăiască Unirea românească, trăiască biruința care va veni!”.

Prin aceste declarații Conducătorul Statului își începea guvernarea sa și totodată marea dramă a vieții, sfârșită printr-o cumplită tragedie și marea dramă a Neamului încheiate printr-o victorie adumbrită de tristețea unei neîmpliniri totale.

Dar această guvernare nu debutează după legea gândirii și a sentimentului, ci după logica acțiunii.

Văzând dârzenia cu care-și revendică drepturile asupra teritoriilor smulse țării Dictatul de la Viena, în fața lui Mussolini și a lui Hitler, logic ar fi fost ca și acțiunea lui să înceapă canalizată spre eliberarea acelor teritorii. Deși campania de revendicări este deschisă cu obiectivul principal, Transilvania, atunci când condițiile sunt favorabile, acea campania debutează cu o acțiune înspre răsărit. Teritoriile celor două provincii, Basarabia și nordul Bucovinei, devin primul obiectiv al războiului nostru de reîntregire. Aceasta nu a însemnat câtuși de puțin că Transilvania căzuse pe plan secundar. Nici un moment gândurile și sentimentele care l-au însuflețit pe Mareșalul Antonescu, de-a lungul celor patru ani de guvernare, nu s-au abătut de la acest țel: readucerea teritoriului de nord al Transilvaniei.

Iată cum îl caracterizau în epocă contemporanii săi,somități ale vieții politice, universitare și cercetării științifice etc.

După eliberarea de către armatele româno-germane a teritoriilor răpite, în vara anului 1940 de imperiul roșu sovietic, ale Basarabiei, Bucovinei de Nord și Ținutului Herța, revista culturală a Fundației Regale din august septembrie 1941 a dedicat un număr special omagierii acestor evenimente. Au semnat în acest număr 32 de autori dintre cei mai valoroși filozofi, politologi,sociologi, istorici și scriitori ai românilor din acel moment. În deschiderea revistei patrona studiul savantului Rădulescu-Motru intitulat simplu „Mareșalul Ion Antonescu”, iar prima frază era formulată așa: „Omul chemat să salveze România de la pieirea ce o aștepta în urma dezastrului din cursul anilor 1940 a fost Mareșalul Ion Antonescu. Cu această frază - scria mai departe savantul - în mod obișnuit vor începe istoricii din viitor însemnările lor despre acești ani dramatici, iar filozofii și publiciștii vor considera cazul Mareșalului Ion Antonescu drept un exemplu clasic pentru a ilustra rolul hotărâtor al oamenilor excepționali în explicarea destinului unui popor.

Nimeni altul în afară de Mareșalul Ion Antonescu – mai scria Motru – nu putea să salveze România de la prăbușirea determinată de cedarea a mai mult de o treime din teritoriul patriei și nenorocirile ce au urmat:evacuarea întregii administrații de stat cu mii de funcționari și zeci de mii de familii gonite din căminele lor, dezorganizarea economiei agricole și industriale a țării, împovărarea bugetului peste măsură și pe deasupra tuturor, mai apăsătoare decât orice, deprimarea sufletească din rândurile armatei care era pe cale de descompunere și care se văzuse umilită prin ordin de retragere necondiționată de pe hotarul Nistrului și mai ales haosul din sufletul tineretului nostru care își vedea viitorul lăsat la voia întâmplării.

Niciodată în istorie nu a mai fost atâta urgie adunată pe capul unui singur popor și în aceste condiții, cel chemat să înlăture această urgie nu putea fi un om politic...oricâtă popularitate ar fi avut, fiindcă omul politic ar fi trebuit să tolereze mai departe o viață politică împărțită în clanuri și partide,ceea ce ar fi însemnat întreținerea nenorocirilor iar nu înlăturarea lor.

Partidele ca să trăiască și să-și motiveze existența aveau nevoie de incriminări și îndemnuri la ură, adică de întreținerea unei atmosfere înveninate, pe când țara avea nevoie de liniște și de încredere în viitor. Apoi omului politic i-ar fi fost cu neputință să se despartă de statul major al partidului său, în mijlocul căruia, după obiceiul pământului, urma să troneze clica oamenilor de casă, ceea ce ar fi însemnat compromiterea oricărei activități dezinteresate și prevăzătoare puse numai în slujba intereselor patriei și ale poporului român”.

O concluzie se impune: prin tot ce a înfăptuit în cei 4 ani de guvernare, Ion Antonescu merită pe deplin acele elogioase aprecieri cu referire la personalitatea sa, care vine, iată, din partea unuia dintre cei mai mari oameni de cultură ai României din perioada interbelică.